

opusdei.org

Prelatovo pismo (april 2009)

Če smo potrebovali dokaz božje ljubezni, je smrt njegovega sina za nas najbolj jasno znamenje. Tako nas spominja prelat Opus Dei, ki v svojem mesečnem pismu vabi, da se približamo Bogu in z njim živimo njegovo vstajenje.

23. Apr. 2009

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Naslednjo nedeljo se ob spominu na Jezusov zmagoviti prihod v Jeruzalem začne veliki teden, ki doseže svoj vrh v velikonočnem tridnevju s trpljenjem, smrtjo in vstajenjem našega Gospoda. Žrtev našega Odrešenika, ki se obnovi vsakokrat, ko se daruje sveta maša, se nam v vsej veličini pokaže v slovesnih liturgičnih obredih velikega četrтка in petka ter v velikonočni vigili. Od zdaj naprej se bolj intenzivno pripravimo na te trenutke, pojdimo nasproti milosti, ki se nam daje v tolikšnjem izobilju. Gospoda moramo spremljati zelo od blizu.

Ko se nahajamo na pragu velikega tedna, se spomnimo, kakor piše sveti Jožefmarija, da nas **vse, na kar nas te dni spominjajo različne pobožnosti, (...) usmerja k vstajenju, ki je temelj naše vere, kot piše sveti Pavel. Ne prehodimo prehitro te poti; ne pahnimo v**

pozabo nečesa zelo preprostega, kar včasih prezremo: ne bomo mogli biti deležni Gospodovega vstajenja, če se ne združimo z njegovim trpljenjem in smrtjo. Če hočemo spremljati Kristusa v njegovi slavi, ob koncu velikega tedna, moramo najprej prodreti v njegovo daritev in se čutiti eno z Njim, ki je umrl na Kalvariji[1]. S kolikšno zahtevnostjo, s kolikšno gorečnostjo si se pripravljaj v teh petih tednih posta? Še vedno nam ostane nekaj dni, da to popravimo, če je potrebno.

Nauki svetega Pavla so zelo jasni; povabim vas, da jih premišlujete in jih prenesete v dejanja s prenovljenim prizadevanjem. V tem letu, posvečenem apostolu narodov, prosimo za njegovo posredovanje, da bi se sledeč njegovemu zgledu vsi kristjani prepričali, da za to, da bi se poistovetili s Kristusom, kar je naša največja želja, ni druge poti kot ta, da

ga spremljamo na poti na Kalvarijo. To omenjamo vsak dan, ko molimo zaključno molitev angelovega čaščenja: *per passionem eius et crucem, ad resurrectionis gloriam perducamur*, naj bomo s tem, da ga posnemamo v velikodušni predaji, katero nam postavlja pred oči veliki teden, tudi deležni slave njegovega vstajenja.

Benedikt XVI. je v enem izmed nagovorov, ki jih je imel v Pavlovem letu, pojasnil, da je Savel, **ki je bil na začetku preganjalec in je uporabljal nasilje proti kristjanom, od trenutka svoje spreobrnitve na poti v Damask prešel na stran križanega Kristusa in On je postal razlog njegovega življenja in njegovega učenja. Za duše je dal célo svoje življenje (prim. 2 Kor 12, 15), prav nič mirno življenje, polno pasti in težav. Ob srečanju s Kristusom mu je postal popolnoma jasen središčni pomen**

križa: razumel je, da je Jezus *umrl* in vstal od mrtvih za vse in zanj.

Oboje je bilo pomembno :

univerzalnost – Jezus je umrl zares za vse, in subjektivnost – umrl je tudi zame. Na križu se je torej izkazala zastonjska in usmiljena Božja ljubezen. [2]

Zadržimo se pri teh besedah, zdaj ko smo tik pred vstopom v veliki teden, saj nam pokažejo zadnji razlog Kristusove žrtve. **Ljubezen je tista, ki je pripeljala Jezusa na Golgoto. In ko je bil že na križu – je** pojasnjeval naš Oče – **so vse njegove kretnje, vse njegove besede izrazi ljubezni, istočasno mirne in močne [3].** Poglobimo se v resničnost, da je druga oseba Trojice postala človek, ne da bi prenehala biti Bog, da bi svobodno prevzel nase težo vseh storjenih grehov ter tistih, ki bodo storjeni skozi stoletja, in tako Stvarniku ponudil – za nas – zadoščevanje neskončne vrednosti.

Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil [4].

Koliko se moramo zahvaljevati našemu Gospodu za neizmerljivo ljubezen, katero nam je izkazal in nam jo še naprej izkazuje! Kakšno hvaležnost moramo izkazati tudi Devici Mariji, njegovi materi, ki je s svojim *fiat* sodelovala pri odrešenjskem načrtu! Toda ne pozabimo, da se *ljubezen povrne z ljubeznijo*. Naša ljubezen, čeprav velika, je videti kot nič, ko jo primerjamo z neskončno Božjo ljubeznijo. Res je, toda Gospod je zadovoljen s tem *malim*, če mu izročimo vse; tisto, kar manjka, doda On; *ker je Božja ljubezen izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan [5].*

Odločimo se torej v tem velikem tednu, da – še enkrat – s popolno velikodušnostjo predamo naše bitje in naše življenje v Božje roke. Tako bomo globlje odkrili smisel obnovitve krstnih obljub, ki jih izgovarjamo pri velikonočni vigiliji. Večina se nas je pridružila Kristusu in Cerkvi, ko smo bili zelo majhni, ker so naši starši v našem imenu poiskali prenavljajočo vodo krsta. Zdaj se nam ponuja liturgična priložnost, da potrdimo to zavezanost; storimo to s hvaležnostjo in veseljem, zavedajoč se neskončno velikega darila, ki nam ga je podelil Bog, ter z željo, da bi sodelovali s Kristusom, da bi prinesli odrešenje vsem ljudem. Ko vidimo svet na zemljevidih, ko beremo ali poslušamo novice v medijih, ali si želimo, da bi On prišel do vseh ljudi?

Sveti Pavel se je odpovedal svojemu lastnemu življenju in se popolnoma predal delu za spravo, za križ, ki je rešitev za vse nas. In

tudi mi – spodbuja papež – moramo znati storiti enako: svojo moč lahko najdemo prav v ponižnosti ljubezni in svojo modrost v šibkosti odpovedi [samemu sebi], da bi tako vstopili v Božjo moč. Vsi moramo oblikovati svoje življenje po tej resnični modrosti: ne živeti za nas same, temveč živeti v veri v Boga, o katerem vsi lahko rečemo: *"Ljubil me je in dal samega sebe zame"* [6].

Razširjajmo to gotovost med vse ljudi, s katerimi se srečujemo, čeprav so – povedano s človeškega vidika – okoliščine težke, tudi te, ki sedaj izhajajo iz ekonomske krize, ki na takšen ali drugačen način prizadeva države v različnih slojih družbe. Uporabite plemenita človeška sredstva, da bi presegli težave in pomagali ljudem, in tako odkrivajte Božjo previdnost v vsem, kar se vam dogaja.

Dobro je, da se vprašamo: kakšna je moja reakcija na to, kar me prizadene ali kar mi prinese neprijetnosti? Ali se borim, da bi vse očistil in dvignil na nadnaravni nivo? Po trenutku oklevanja – kar je zelo razumljivo, saj smo samo ljudje – ali odgovorimo takoj in odločno: **To hočeš, Gospod? ... Tudi jaz hočem to!** [7]

Kljub temu ne izgubimo izpred oči, da je križu sledilo odrešenje in vnebohod v slavi. Gospod nas kliče, da ga spremljamo v njegovi zmagi, do katere se pride edino preko odpovedi sebi. Kristusova smrt na Kalvariji ni bila zadnja beseda: zadnja beseda se nam pokaže z njegovim poveličanjem telesa in duše za Očetovo slavo [8]. Tako je učil sveti Pavel vernike v Korintu, ko jim je pisal: *Če pa Kristus ni bil obujen, je tudi naše oznanilo prazno in prazna tudi vaša vera (...) in ste še v svojih grehah* [9]. S to veliko gotovostjo,

katere se moramo kristjani vedno zavedati, je pisal sveti Avguštín: »Ni nekaj velikega verjeti, da je Kristus umrl. To verjamejo tudi pogani, Judi in izprijenci. Vsi verjamejo, da je Kristus umrl. Krščanska vera pomeni Kristusovo vstajenje. Za nas je pomembno verjeti, da je Kristus vstal« [10].

Gospodova smrt, pojasnjuje Benedikt XVI., dokazuje neizmerljivo ljubezen, s katero nas je tako ljubil, da se je žrtvoval za nas; toda samó njegovo vstajenje je “gotov dokaz” te ljubezni, je gotovost, da je to, kar trdí, resnica, ki velja tudi za nas, za vse čase (...). Pomembno je potrditi to temeljno resnico naše vere, katere zgodovinska resničnost je na široko dokumentirana, čeprav tako danes kakor tudi v preteklosti ne manjka tistih, ki jo na različne načine postavljajo pod vprašaj ali jo celo zanikajo. Oslabitev vere v

**Jezusovo vstajenje posledično
oslabi pričevanje vernikov [11].**

Človeško trpljenje in celo smrt dobita svoj pravi pomen, če se ne ločita od vere v Božjega sina. Rad vas spominjam na tisto spodbudo našega Očeta: **imejte to nadnaravno vero, vedite, da bomo premikali gore, da bomo vstali od mrtvih, da bomo dali glas jezikom, ki ne znajo govoriti ... In hromemu telesu učinkovitost v delih! Vedeti to in verjeti, biti gotovi v Gospoda v vsakem konkretnem trenutku ni fanatizem: pomeni verjeti v vstalega Kristusa, brez njegovega vstajenja *inanis est et fides vestra* (1 Kor 15, 14), je prazna vaša vera [12].** Kajti “teologija križa ni teorija; je resničnost krščanskega življenja (...). Krščanstvo ni pot udobja; je kvečjemu zahtevno vzpenjanje, toda osvetljeno s Kristusovo lučjo in z velikim upanjem, ki se rodi iz Njega. (...) Samo če trpljenje izkušamo takó,

spoznamo življenje v njegovi globini, v njegovi lepoti, v velikem upanju, ki izvira iz križanega in vstalega Kristusa.” [13]

Zato vernik, ki je prostovoljno povezan z Jezusom Kristusom v velikonočni skrivnosti, sodeluje v Kristusovem poslanstvu in sodeluje z Njim, da bi pripeljal do dovršitve – tudi v materialnem svetu – popolno Gospodovo zmago nad hudičem, grehom in smrtjo. **To je bila velika revolucija krščanstva: spremeniti bolečino v rodovitno trpljenje; narediti iz zla dobro. Hudiču smo odvzeli to orožje ...; in z njim bomo osvojili večnost** [14].

Luč tega nauka, ki sije nad vsakim našim dnevom, nam bo omogočila globoko živeti veliko noč v intimni enotnosti z Gospodom. V naš vsakodnevni odgovor vključimo nasvet, ki ga je dal sveti Jožefmarija, ko so ga vprašali, kako naj izboljšamo

svoj odnos do Jezusa v velikem tednu: **Beri Gospodovo trpljenje in ga premišljuj, tako da boš ti še ena oseba več v njem. Pomisli – in to res lahko storiš, ker nas k temu vabi sveti Pavel – da se to dogaja sedaj, ne pred dva tisoč leti: *Iesus Christus heri et hodie, ipse et in sæcula (Heb 13, 8)*. Gospod je isti tako včeraj kot danes, in vedno bo isti. Lahko se pomešaš med učence, med Gospodove prijatelje, in opazuj, kaj se dogaja. Odzivaj se s svojo glavo in s svojim srcem, kakor bi se odzival, če bi dejansko videl, kako so ravnali z njim. Tako boš zelo dobro živel veliki teden [15]. Dovolim si dodati: zadáj si, da ga ne boš pustil samega; da bi to dosegel, se obrni na Marijo.**

Konec marca sem na povabilo tamkajšnjega škofa potoval v Bilbao, da bi imel predavanje na kongresu o katoličanih in javnem življenju. Hkrati sem šel tudi v Pamplono in

Zaragozo. V tem zadnjem mestu sem molil pred Pilarsko Matero Božjo, katere ime je tako tesno povezano s prvimi trenutki evangelizacije v Španiji. Ko sem podoživljal dolge trenutke molitve svetega Jožefmarija v zaragoški baziliki, sem skupaj z vami prosil našo Mater za papeža in njegove namene, za vesoljno Cerkev in za ta *delček* Cerkve, Opus Dei.

Še naprej prosimo Gospoda, tesno združeni v molitvi. Naslednji tedni nam ponujajo veliko priložnosti za to. 16. april nam prinaša obletnico papeževega rojstva, in 19. april četrto obletnico njegove izvolitve na sedež svetega Petra: dva zelo primerna datuma, da se bolj povežemo z njim in njegovimi nameni. Malo kasneje, 20. aprila, bo dopolnjenih 15 let od mojega imenovanja za prelata Opus Dei; molite zame, saj molitve potrebujem. 23. aprila bo še ena obletnica birme in prvega obhajila našega Očeta. In konec meseca, 29.,

se proslavlja liturgični praznik svete Katarine Sienske, ki je zelo ljubila Cerkev in je bila velika zagovornica papeža ter je priprošnjica Dela pri apostolatu javnega mnjenja.

Razveselim se, ko pomislim na molitve, ki se bodo ob teh obletnicah dvignile z zemlje v nebesa.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. april 2009

[1] Sveti Jožefmarija, Jezus prihaja mimo, št. 95.

[2] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 29.10.2008.

[3] Sveti Jožefmarija, Križev pot, XI. postaja.

[4] Jn 3, 16-17.

[5] Rim 5, 5.

[6] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 29.10.2008.

[7] Sveti Jožefmarija, Pot, št. 762.

[8] Prim. Flp 2, 5-11.

[9] 1 Kor 15, 14.17.

[10] Sveti Avguštín, Pripovedovanja o Psalmih, 120, 6 (CCL 40, 1791).

[11] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 26.3.2008.

[12] Sveti Jožefmarija, Zapiski z ene izmed meditacij, 30.3.1964.

[13] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 5.11.2008.

[14] Sveti Jožefmarija, Brazda, št. 887.

[15] Sveti Jožefmarija, Zapiski s srečanja, 16.4.1973.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-april-2009/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-april-2009/) (7. Avg. 2025)